

Moszkvai újrahangolás

2013 február 02. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

A magyar–orosz kapcsolatokról tartottak nemrégiben egy beszélgetést az egyik legelismertebb hazai egyetemen. A téma kurrens voltát eleve mutatta a meglep?en nagy érdekl?dés, az id?k változását pedig az, hogy a hallgatók nemcsak sokat tudtak a mai Oroszországról, de nincsenek fenntartásaik sem vele szemben.

Sokkal inkább a kíváncsiság hajtja ?ket – egyre gyakrabban egészen Moszkváig vagy Szentpétervárig –, a világban zajló változások új, nyugati szemmel meglehet?sen unortodox olvasata, s az orosz f?város nemcsak az építkezésekben, hanem a szellemi életben is megnyilvánuló pezsgése érdekli ?ket, semmint a fájdalmas múltidézés. Ezek a generációk nem nagyon értik az ideológiákba vesz? önmarcangolást, nekik Oroszország nem a vörös ördögöt, hanem inkább az új lehet?ségeket jelenti. Az ? Oroszország-képük nem Sztálin, Brezsnyev vagy a felszabadító/megszálló szovjet katona, hanem Sarapova, Pljuscsenko vagy éppen a nemzeti érdekek mellett kiálló macsó Putyin köré épül. Pozitív irányban változik Oroszország össztársadalmi megítélése is.

A Tárki friss felmérése szerint például Moszkva már nem is az els? számú történelmi közellenség – ebben beel?zték a törökök –, a kétoldalú gazdasági kapcsolatokat pedig a többség (68 százalék) kimondottan javítaná. S bár a múltból egyfajta szocialista „bezzegországként” még megmaradt szimpátia ellenére Magyarország a rendszerváltás után kiesett ugyan az átlag orosz látóköréb?l, az érdekl?dés újra növekszik, amit jól mutat, hogy tavaly például a duplájára emelkedett a hozzánk látogató turisták száma.

Mindez kétségkívül jó alapot adott a kétoldalú kapcsolatok általános megújításához, amely elképzelhetetlen anélkül, hogy magunk mögött hagyjuk a múltban gyökerez? el?ítéleteket, az átláthatatlan, mutyizós stílust, a pártalapú megközelítést, s a viszonyt ne a tömblogika, az ideológiák, hanem alapvet?en a gyakorlatiasság, a gazdasági érdekek mentén építsük. Ebbe az irányba tett komoly lépést hatalomra jutásakor a Fidesz, s bár az ideologikus felhangok megjelenésével a kezdeti lendület kissé megbicsaklott, a kapcsolatokat alapvet?en a pragmatizmus jellemzi.

Ráérezve a világban zajló elmozdulásokra, a magyar kormány ebben a szellemben hirdette meg a keleti nyitás politikáját, amelyet egyesek ugyan nem néznek jó szemmel, pedig lásd például a németeket, ?k ezen az úton már jóval el?bbre járnak. Nem is tehetnek mást, hiszen a világban manapság keleti szél fúj, ezt kell befogni a vitorlába, ami sokszor nem egyszer? mutatvány. Bátran kell nyitni az új és a régi-új partnerek felé, miközben nem szabad elveszteni az euroatlanti klub bizalmát sem. Egyrészt azért, mert idetartozunk, s e tagság ugyan nem akadályozhatja szuverenitásunkat a kapcsolatépítésben, ám bizonyos kötelezettségekkel is jár. Másrészt európai pozícióinkat azért is er?síteni kell, mert a távoli partnereknek is fontos, hogy általunk egy egész régióval, s?t az Európai Unióval kerülnek kapcsolatba. E kötéltánc a legjobban talán az energetikai kérdéseken keresztül érzékeltethet?. Brüsszelt?l Washingtonig a Nabucco légiesülése ellenére sokan prüszkölnek még a Déli Áramlat miatt, s a paksi b?vítést is igyekeznek kizárólag ideológiai és geopolitikai választásként beállítani. Kétségkívül stratégiai kérdésr?l van szó, amely dönt?en meghatározza a magyar–orosz kapcsolatok jöv?beli alakulását, s a

döntés más területekre is kihat. Éppen ezért nem a kibicekre kell hallgatni, még ha köztük barátok is vannak, hanem az ország érdekeit kell nézni. Ehhez tiszta fej és bátorság kell akkor is, ha tényleg keletr?l fúj a szél.

Stier Gábor - mno.hu

Ajánló